

Рис. 2. Триалектическая модель национальной конкурентоспособности

Литература:

1. Логический метод Гегеля [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.bibliofond.ru/view.aspx?id=2957> — Дата доступа: 11.02.2021.
2. «Триалектика П. Я. Сергиенко». Начала философии и науки гармоничного развития [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://www.trinitas.ru/rus/004/a0407002.htm> — Дата доступа: 11.02.2021.
3. Гегель Энциклопедия философских наук. Т. 1. Наука логики. — М.: Мысль, 1975. — 452 с.

Чжай Чжуан, аспирант
e-mail: mzz1997@qq.com
БГУ (г. Минск)

Эколого-экономическая региональная политика: цели и эволюция развития

Конечная цель экологического развития региона заключается в достижении в конечном итоге зеленого экономического развития. В реальных условиях Китая мы непременно столкнемся с неравномерным экономическим развитием страны, дифференцированным обеспеченностью ресурсами и сложным положением населения. Таким образом, межрегиональная дифференцированная политика и межрегиональная совместная политика, основанная на местных реалиях, приобретают более конкретный практический характер. Таким образом, в экологическом отношении региональная политика, разработанная с учетом региональных различий и представляющая собой сумму ряда политических мер, координирующих межрегиональные отношения и региональные макроэкономические механизмы, облегчает скорейшее достижение развитой «зеленой» экономики, чем единая политика в масштабах всей страны. Экологическая политика, в свою очередь, представляет собой кодекс поведения по освоению и использованию природных ресурсов, охране и улучшению окружающей среды, выбранный и разработанный органами государственной власти в рамках процесса упорядочения в процессе отбора, синтеза, распределения и реализации экологических и экономических интересов общества с целью гармоничного развития человека и окружающей среды. В процессе разработки экологической политики органам власти необходимо уделять первоочередное внимание приоритетам экологического развития и охраны окружающей среды. В то же время это и есть главное противоречие, которое неизбежно в условиях современного экономического развития. Кроме того, экологические интересы в зависимости от субъекта могут быть разделены на индивидуальные

экологические интересы, коллективные экологические интересы, общественные экологические интересы и государственные экологические интересы. В реальной ситуации трудно согласовать различные экологические интересы, и даже могут возникать противоречия. Таким образом, для Китая, который все еще относится к числу развивающихся стран, улучшение состояния окружающей среды при одновременном достижении экономического прогресса потребует более всесторонних компромиссов и соображений.

Несмотря на то, что китайские исследования в области экологии не являются долговременными, соответствующая политика претерпела многочисленные трансформации и реформы, постепенно сформировалась базовая система и контекст макроэкологической политики. После начала проведения политики реформ и открытости экологическая политика Китая постепенно переросла из системы, основанной на едином приказно-контрольном подходе, в систему, основанную на приказно-контрольном подходе, сочетающую экономические стимулы и участие общественности.

Литература:

1. Li, W. W. Evolution of Chinese environmental policy and policy instruments analysis / W. W. Li // China population, resources and environment. — 2014. — No. 5. — P. 107–110.
2. Xu, C. Y. Constructing environmental policy system so as to regional coordination development / C. Y. Xu, C. Y. Hao // Ecological economy. — 2013. — No. 1. — P. 37–40.
3. Guo, J. Q. The dilemma and solutions of local government environmental policy implementation from the perspective of cross domain governance model / J. Q. Guo, L. Yang // J. of Jishou University. — 2019. — No. 4. — P. 104–113.

Дз. М. Швайба, канд. экан. навук, дацэнт
e-mail: shvabia@tut.by
БНТУ (г. Мінск)

Вывучэнне складовых элементаў сацыяльна-эканамічнай бяспекі і роля пратэкцыянізму ў яе забеспячэнні

Бяспека выступае пэўным парадкам (палажэннем) складанай сістэмы, у якім узаемадзеяннічаюць з ім унутраныя і вонкавыя характарыстыкі не шкодзяць самой сістэме і/або не дапускаюць прыпынку прагрэсу [1].

На бягучы момант у масіве азначэнняў няма ўніверсальнага вызначэння “сацыяльна-эканамічная бяспека”. Упрыбавак, не звяртаючы ўвагі на неабходнасць у навуковых працах, прысутнічае іх істотны недахоп.

Бяспеку прынята падпадзяляць на асобасную (фізічную) абароненасць, сацыяльную і дзяржаўную [2, с. 251]. Дзяржабароненасць уключае абароненасць геаграфічных (фізічных) межаў, абароненасць дэмаграфічную, фінансава-эканамічную, экалагічную і ўнутраную. Само паняцце сацыяльна-эканамічная бяспека лічыцца сумай гранічных формаў інтарэсаў краіны, грамадства, гаспадарчага суб’екта і асобы.

Сённяшняя ідэя сацыяльна-эканамічнай бяспекі сфармавалася яшчэ ў 1930-я гг. мінулага стагоддзя ў Злучаных Штатах у рамках толькі эканамічнай бяспекі, якая фарміруецца ў амерыканскім “новым курсе” фінансава-эканамічнай палітыкі (1932–1945-я гг.). Пры гэтым быў зроблены акцэнт на “эканамічнай абароненасці індывіда як базы забеспячэння фінансава-эканамічнай бяспекі краіны і грамадства ў цэлым” [3, с. 116].

З пункту гледжання тэорыі сістэм, інтэрпрэтацыя сацыяльна-эканамічнай бяспекі раскрывае шэраг фармулёвак.

Сацыяльна-эканамічная бяспека — гэта важнае якаснае апісанне фінансава-эканамічнай сістэмы, якая вызначае яе дзеяздольнасць падтрымліваць умовы жыццядзейнасці насельніцтва і яго фінансава-эканамічныя паводзіны [4, с. 131]. У гэтым выпадку пад фінансава-эканамічнымі паводзінамі ў прадстаўленым варыянце разглядаецца любы выпадак грамадскіх паводзін. Па вызначэнні Г. Сакаловай, фінансава-эканамічныя паводзіны ў агульным выглядзе — гэта паводзіны, звязаныя з пераборам фінансава-эканамічных альтэрнатыв у мэтаі разумнага выбару, г. зн. выбару, у якім мінімізуюцца страты і небяспекі і максімізуюцца відавочныя перавагі.

Сацыяльна-эканамічная бяспека — гэта стан фінансава-эканамічнай сістэмы, якая ўяўляе магчымасць ёй развівацца ўстойліва, вынікова і дазваляць грамадскія задачы і пры якіх краіна здольная праводзіць у жыццё незалежную фінансава-эканамічную палітыку.

Далейшы аналіз вызначэння “сацыяльна-эканамічная бяспека” знаходзіцца ў залежнасці ад структуры, да якой яна адносіцца. На макраўзроўні эканомікі і ўзроўні гаспадарчага суб’екта значэнне вызначэння будзе рознае, а адрознівацца будзе, у першую чаргу, размахам, выглядам і метадыкай абароны ад небяспекі.